

ע"פ 9662/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 9662/17

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופטת י' וילנר

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
מיום 01.11.2017 בת"פ 38501-04-15

תאריך הישיבה:

ט' בסיון התשע"ח (23.05.2018)

בשם המערער:

עו"ד אלי פוקסברומר

בשם המשיבה:

עו"ד סיגל בלום

בשם שירות המבחן למבוגרים:

גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, לפיו הוא עבר יחד עם שני אחרים עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות. כתוצאה מכך הוא נידון למאסר מותנה ולקנס. בערעור, המערער מיקד את טענתו בכך שהיה מקום לקבוע את אשמתו ללא הרשעה.

אכן, ישנם נימוקים לקולה – וביניהם העובדה שהמערער ביצע את המעשה זמן קצר לאחר שמלאו לו 18 שנה; וכן שחלקו באירוע מתרכז בנוכחותו בשטח. עם זאת, עיון בעובדות כתב האישום, על סיפור המעשה, מגלה את החומרה במעשיו.

על פי כתב האישום, על רקע אירועים קודמים בגדרם הותקפו רועי צאן פלסטינאים, הצטרף בלש סמוי אל רועי הצאן, עת המתין כוח סמוי בקרבת מקום. בשעה 11:00 לערך, הגיע קטין למקום לתצפת, קרא לרועי הצאן ואמר להם "חכו חכו". בה בעת הוא יצר קשר עם הנאשמים והאחרים וקרא להם להגיע למקום. שלושת הנאשמים בכתב אישום זה, יחד עם חמישה אחרים – ניסו לתקוף את הבלש ואת רועי הצאן, בכך שיידו לעברם אבנים. שניים מהאחרים אף אחזו באותה העת באלה ובחפץ חד. שני רועי צאן נפגעו בגבם מידי האבנים, והשן הקדמית של אחד נשברה כתוצאה ממהלומת אגרופ. בסיום האירוע חלק מהמעורבים נמלטו בכלי רכב.

יוצא כי המערער והאחרים בכתב האישום השתתפו באירוע בצורה מתוכננת, ובנוכחותם אפשרו והקלו על מעשה התקיפה, שכלל יידוי אבנים. כמובן שבאירוע כזה, בממדים שתוארו, תוספת נוכחות מוסיפה חומרה, ומחלישה את אפשרות המותקפים להתנגד.

2. כאמור, אין מקום להחמיר יתר על המידה עם המערער, בשל גילו ובשל חלקו המסוים באירוע. ברם, בית המשפט המחוזי בהתחשב באלה עת הסתפק בעונש מאסר מותנה ובקנס בשיעור נמוך. השאלה העומדת להכרעה, על פי טיעוני הצדדים, היא האם המקרה דנן מצדיק הימנעות מהרשעה. נראה כי יש להשיב לשאלה זו בשלילה. בית המשפט חייב להרתיע עבריינות מסוג זה, בהיותה בעלת חומרה מיוחדת בשל מאפייניה, על הפוטנציאל להידרדרות ביחסים בין האוכלוסיות השונות ועל הקושי לאתרה ולהתמודד עמה. שיקול נוסף על פי הפסיקה הוא השפעת ההרשעה על המערער. בעניין זה הסנגוריה ושירות המבחן לא הצביעו על נתון קונקרטי, פרט לרצונו של המערער להתגייס לצבא. אין זה נהיר עד כמה שאיפה זו עדיין רלוונטית, אך במידה שכן – כבר נפסק בעבר שאין להפוך את היוצרות, ויש לאפשר לגורמי הצבא להחליט על התאמתו של אדם מסוים להיכלל בשורותיו, גם על רקע הליך פלילי-משפטי שהתנהל נגדו. עוד עולה מעיון בערעורים עקרוניים שנעשו בתיקים קודמים כי יש ונאשם "לא הורשע" – ועדיין בקשתו לשרת בצה"ל נדחתה; וכן יש שהורשעו – ובקשתם להתגייס התקבלה. מסתבר כי לא מדובר בכללים נוקשים המחייבים את צה"ל, אלא בנתונים שבעוד ויש להם השפעה, אין מדובר בהכרח בהכרעה סופית. כאמור, מוטב כי עניין רגיש זה, של גיוס על רקע ביצוע מעשה פלילי, יבחן בצורה מקצועית ועניינית על ידי הגורמים הצבאיים.

התוצאה מכל האמור היא כי אין מקום לקבוע שבית משפט טעה. עניינו של המערער נשקל לפי מבחן המעשה והעושה. כאמור, העונש, לרבות הקנס, אינו חמור, ואף מאוזן. לא נראה כי בנסיבות העניין נפלה טעות בהחלטת בית המשפט להרשיע את המערער.

3. הערעור נדחה.

ש ו פ ט

השופט ד' מינץ:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נ' הנדל.

ניתן היום, י"ז בסיון התשע"ח (31.5.2018).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט

